

РЕШЕНИЕ

№ 160

гр. Пловдив, 02.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева
Величка П. Белева

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Вера Ив. Иванова Въззивно търговско дело № 20215001000557 по описа за 2021 година

Производството е въззивно по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Обжалвано е решение № 260030, постановено на 25.02.2021 г. по т.д. 280/2019 г. на Окръжен съд–П., с което по иска на С. Н. П. срещу „Ф.“АД (в несъстоятелност)-гр.Б. по реда на чл. 694,ал.2,т.1 от ТЗ съдът приема за установено, че съществува вземане на ищцата С. Н. П. спрямо „Ф.“АД (в несъстоятелност)-гр.Б. в размер на 23 369,28 лв. и в размер на 2 631,40 лв., представляващи неприети вземания по т.1 от допълнителен списък № 1 на неприети вземания, обявен в ТР на 29.07.2019 г., както и е осъдено „Ф.“АД (в несъстоятелност)-гр.Б. да заплати на С. Н. П. съдебно деловодни разноски – ДТ в размер на 200 лв. и 1 400 лв. за адвокатско възнаграждение, а в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ОС-П. да заплати ДТ в размер на 260 лв., което решение е постановено при участието на „Б.“АД-гр.П. като трето лице-помагач на страната на ответника „Ф.“АД (в несъстоятелност)-гр.Б. и при участие на синдика на несъстоятелното дружество Д.К.С..

Жалбоподателят Н. Г. М., синдик на „Ф.“АД (в несъстоятелност)-гр.Б.,

моли решението да бъде отменено като незаконосъобразно, неправилно по съображения, изложени в жалбата от 10.03.2021 г. с вх. № 262841. В производството пред окръжния съд синдикът оспорва предявения от С.П. иск и моли той да бъде отхвърлен като неоснователен. Не е заявил искане за събиране на нови доказателства във въззивното производство. Не е взел становище по жалбата, подадена от „Б.“АД-гр.П..

Жалбоподателят „Б.“АД-гр.П. моли решението да бъде отменено като незаконосъобразно, неправилно по съображения, изложени в жалбата от 10.03.2021 г. с вх. № 262842. В производството пред окръжния съд като трето лице-помагач на ответника „Ф.“АД (в несъстоятелност)-гр.Б. оспорва предявения от С.П. иск и моли той да бъде отхвърлен като неоснователен. С отговора от 5.04.2021 г. на въззивната жалба, подадена от синдика Н.М., моли тази жалба да бъде уважена. Не заявява искане за събиране на нови доказателства във въззивното производство.

Ответникът по жалбите С. Н. П. моли те да бъдат отхвърлени като неоснователни по съображения, изложени в писмени отговори от 29.03.2021 г. и от 25.05.2021 г. Като ищца в производството пред окръжния съд предявява в качеството си на кредитор с неприето вземане в производството по несъстоятелността на „Ф.“АД (в несъстоятелност)-гр.Б., който е направил възражение по чл. 690, ал.1 от ТЗ, но съдът е оставил възражението му без уважение, иск с правно основание чл. 694, ал.2, т.1 от ТЗ за установяване съществуването на нейните неприети вземанията, включени от синдика в списъка на неприети вземания, обявен в ТРРЮЛНЦ на 29.07.2019 г., в размер на 23 369,28 лв. и в размер на 2 631,40 лв. Не заявява искане за събиране на нови доказателства във въззивното производство. Претендира за присъждане на разноски.

Ответникът по жалбите „Ф.“АД (в несъстоятелност)-гр.Б. не е взел становище по тях. Като ответник в производството пред окръжния съд не е взел становище по иска.

Пловдивският апелативен съд провери законосъобразността на обжалваното решение съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК и във връзка с оплакванията и исканията на жалбоподателите, прецени събраните по

делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и намери за установено следното:

Безспорно е, видно е и от обявените в търговския регистър обстоятелства, че ответникът в производството пред окръжния съд „Ф.“АД (в несъстоятелност)-гр.Б. е дружество, за което с решение № 217/6.08.2018 г. по т.д. № 201/2017 г. на ОС-П. е открито производство по несъстоятелност, а с решение № 3 от 4.01.2019 г. дружеството е обявено в несъстоятелност. Безспорно е, видно е от представения от ищцата в копие с исковата молба допълнителен списък №1 по чл. 688,ал.3 от ТЗ на неприетите от синдика вземания на кредитори на посоченото дружество, че синдикът не е приел вземания на С.П., възникнали след датата на откриване на производството по несъстоятелност 6.08.2018 г. и предявени на 25.04.2019 г. в размер на 23 369,28 лв. с основание извършено плащане на заплати на работници, служители и ръководни кадри за м.декември на 2018 г. и в размер на 2 631,40 лв. с основание плащане на ел.енергия по три фактури с посочени номера от датите 28.02.2017 г., 31.12.2018 г. и 31.12.2018 г. Безспорно е, че против този списък С.П. в срок е подала възражение до съда и че в производството по чл. 692 от ТЗ с определение № 773/4.12.2019 г., представено в копие от ищцата с исковата молба, възражението е оставено без уважение. Това определение на съда е обявено в търговския регистър на 5.12.2019 г. и на 19.12.2019 г. е подадена от П. исковата молба до окръжния съд по реда и в срока по чл. 694, ал.2,т.1 във вр. с ал.6 от ТЗ, получена в съда с вх. № 11 771/20.12.2019 г.

С исковата молба ищцата С.П. твърди, че на 25.04.2019 г. е предявила по реда на чл. 688,ал.3 от ТЗ две свои вземания, възникнали след датата на решението за откриване на производството по несъстоятелността на „Ф.“АД (в несъстоятелност)-гр.Б. 6.08.2018 г., които произтичат от внесени суми 23 369,28 лв. и 2 631,40 лв. в масата на несъстоятелността от ищцата и тези плащания са направени в изпълнение на поето от нея спрямо несъстоятелния търговец договорна задължение чрез внасянето им от нея в касата на дружеството на основание сключен на 21.10.2016 г. между нея и дружеството рамков договор за финансова помощ. Твърди, че с този договор страните са постигнали съгласие при възникнали задължения на дружеството, които то не може да плати на падежа им, С.П. да предостави на дружеството в заем сума, посочена в отправено до нея искане, като всички получени от дружеството

суми заедно с уговорената лихва да ѝ бъдат възстановени при прекратяване на договора. Твърди, че на 3.01.2019 г. дружеството е отправило до нея искане за временна финансова помощ поради необходимост от средства за заплащане на заплати на персонала и задължение на дружеството за изразходвана ел.енергия. Твърди, че в същия ден с приходни касови ордери тя е внесла в касата на дружеството сумата 23 369,28 лв., което била необходима на дружеството за плащане на заплатите на персонала, и сумата 2 631,40 лв., необходима за заплащане на ел.енергия, които суми били приети от представляващия дружеството Н.П.. Твърди, че на същата дата 3.01.2019 г. дружеството е платило дължимите заплати за м.декември в размер на 23 369,28 лв. и на 17.01.2019 г. е платило задължението си за изразходвана ел.енергия в размер на 2 631,40 лв. Твърди, че синдикът не е приел тези вземания, като на 23.07.2019 г. е съставил допълнителен списък на неприети вземания, обявен в ТР на 29.07.2019 г., след което тя в деня на обявяването на списъка е подала възражение против списъка на неприети вземания, в който са включени предявените от нея две вземания в размер на 23 369,28 лв., предоставена на дружеството за плащане на заплатите на персонала и 2 631,40 лв., предоставена за заплащане на изразходваната от дружеството ел.енергия, но възражението ѝ е оставено без уважение от съда с определението от 4.12.2019 г. Заявява, че след постановяването на решението за откриване на производството по несъстоятелността на „Ф.“АД на 6.08.2018 г. дружеството е продължило дейността си под надзора на синдика съгласно чл. 635, ал.1 от ТЗ и може да сключва нови сделки само след предварително дадено съгласие от страна на синдика, но предявените от нея вземания не са свързани със сключени нови сделки от несъстоятелния търговец, а произтичат от направени от ищцата плащания в изпълнение на сключен на 21.10.2016 г. рамков договор, по който ищцата чрез извършване на двете плащания в касата на дружеството е изпълнила свое задължение и който не е прекратен от синдика по чл. 644 от ТЗ и е действал в отношенията между ищцата и дружеството. Заявява, че към датата на внасянето от нея на двете суми в касата на дружеството органите на дружеството не са с прекратени правомощия, а търпят само ограничения, свързани с наложените с решението за откриване на производството обезпечителни мерки, изискването да сключва нови сделки след предварително съгласие на синдика и забраната да получава плащания. Твърди, че направените от нея плащания в изпълнение на

задължението ѝ по рамковия договор са извършени валидно в полза на несъстоятелния търговец и са приети валидно от представляващия го Н.П., защото не се касае за сключване на нова сделка, за която да се изисква съгласие на синдика, а за изпълнение на задължение, както и защото правомощията на представляващия дружеството Н.П. към датата на получаване на плащанията не са прекратени, а също и защото полученото плащане е влязло в масата на несъстоятелността по смисъла на чл.636,ал.2 от ТЗ, което е напълно допустимо и в който случай се приема, че плащането е валидно извършено. Заявява, че двете плащания, направени от нея, са постъпили в масата на несъстоятелността ефективно, който факт се установява не само от счетоводните регистри, но и от факта, че с тези суми са заплатени заплатите на персонала и изразходваната ел.енергия. Заявява, че към 3.01.2017 г. в касата на дружеството са налични 3,34 лв. и с извършеното от нея плащане постъпват 23 369,28 лв., колкото са необходими за заплащане на заплатите на персонала, след което заплатите са изплатени, а на 17.01.2019 г. са заплатени и задълженията за ел.енергия при липса на други постъпления в касата. Твърди, че по банковата сметка на дружеството към 31.12.2018 г. то разполага със сумата 14,02 лв. Твърди, че е налице хипотезата на чл. 636,ал.2 от ТЗ и следва да се приеме, че направеното плащане към несъстоятелния търговец е валидно и е породило своите правни последици, независимо че не е направено на синдика. Твърди, че в случая направените плащания от нея са влезли в масата на несъстоятелността, а това обосновава валидността им и легитимира ищцата като кредитор на несъстоятелния търговец, поради което вземанията ѝ незаконосъобразно са включени от синдика в списъка на неприети вземания и съдът неоснователно е отхвърлил подаденото от нея възражение по чл. 690 от ТЗ. Твърди, че е кредитор с вземания, възникнали на 3.01.2019 г., след датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност, като съгласно чл. 688,ал.3 от ТЗ тези вземания могат да се предявят без ограничение във времето и затова предявените от нея на 25.04.2019 г. вземания са предявени в срок. Твърди, че на 4.01.2019 г. съдът е постановил решение по чл. 632 от ТЗ и е обявил дружеството в несъстоятелност, при което съгласно чл. 617 от ТЗ всички неизискуеми задължения на несъстоятелния търговец стават изискуеми, включително тези на ищцата за внесените в касата на дружеството на 3.01.2019 г. суми 23 369,28 лв. и 2 631,40 лв. Затова моли съда да постанови решение, с което

да установи по отношение на длъжника, синдика и всички кредитори в производството по несъстоятелност, че за нея съществуват вземания от несъстоятелния търговец „Ф.“АД (в несъстоятелност)-гр.Б. в размер на 23 369,28 лв. и 2 631,40 лв.

С отговора на исковата молба, подаден на 24.02.2020 г., синдикът на ответното дружество Д.С. изразява становище за неоснователност на иска. Заявява, че погрешно ищцата твърди, че договорът за заем е сключен още на 21.10.2016 г. като рамков договор за финансова помощ, а с внасянето на двете суми в касата на дружеството на 3.01.2019 г. само бил завършен фактическият състав на възникване на вземането. Заявява, че договорът за заем е реален договор и се счита сключен в момента на предаване на заемната сума от заемодателя на заемателя и писмени съглашения, подписани на 21.10.2016 г., са само обещания за бъдещи договори, но сделка заем се сключва с предаване на сумите на 3.01.2019 г. в касата на дружеството. Заявява, че ако има сделки, то те са сключени на 3.01.2019 г. с факта на предаване на сумите, но към този момент дружеството е с открито производство по несъстоятелност и всички нови сделки е трябвало да се сключват след предварителното съгласие на синдика съгласно императивната норма на чл. 635,ал.1 от ТЗ, каквото не е давано от синдика, поради което сделката е сключена в нарушение на закона и затова е нищожна на основание чл. 26,ал.1 от ЗЗД. Заявява, че нито временния синдик, нито той са уведомявани за съществуването на рамковия договор за финансова помощ от 21.10.2016 г. и такъв не им е предоставян от длъжника съобразно изискването на чл. 640 от ТЗ, поради което синдикът не е могъл да упражни правото да го прекрати по чл. 644 от ТЗ, но счита, че таква прекратяване би било безсмислено с оглед изложеното за реалния характер на договора за заем. Заявява, че неоснователно ищцата претендира нормата на чл. 636,ал.2 от ТЗ да ѝ позволява да направи валидно плащане към длъжника, а вярно е точно обратното – нормата обявява за недействително изпълнение към длъжника, извършено след датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност и след вписването му в ТРРЮЛНЦ, т.е. в случая ищцата би могла да се позовава на нея при предоставяне на суми от 6.08.2018 г. до 8.08.2018 г., но след датата на вписването на решението в ТР 9.08.2018 г., по аргумент от противното, всяко изпълнение е недействително, ако не е прието от синдика съгласно чл.636,ал.1 във вр. с ал.2

от ТЗ. Заявява, че не е спорно, че заплатите на хората са платени. Моли искът да бъде отхвърлен като неоснователен, тъй като ищцата не е предоставила в заем претендираните суми поради нищожност на тези сделки между нея и „Ф.“АД (в несъстоятелност)-гр.Б. и тя няма вземане срещу ответното дружество.

С допълнителната искова молба от 18.03.2020 г. ищцата заявява, че синдикът не е съобразил разпоредбата на чл. 241 от ЗЗД, която въвежда по изключение отклонение от схващането за реалния характер на договора за заем, в която хипотеза се намират ищцата и дружеството във връзка със сключения между тях договор за финансова помощ от 21.10.2016 г. Заявява, че при заема съгласието по смисъла на чл. 241 от ЗЗД поражда задължение за даването му (за прехвърляне на собственост и предаване) и изпълнението на това задължение може да се търси с осъдителен иск за реално изпълнение съгласно чл. 79 от ЗЗД, като е налице договор за заем, а не предварителен договор и в този случай договорът за заем е консенсуален договор. Счита, че в хипотезата „обещаване на заем“ (чл. 241 от ЗЗД) за заемодателя възниква задължение за даване на заема. Заявява, че затова е неправилно твърдението на синдика за сключени сделки на 3.01.2019 г., на която дата е престирано изпълнение по договора, сключен на 21.10.2016 г., а не са сключени нови сделки, поради което е неоснователно твърдението, че са налице нищожни сделки, сключени в противоречие с чл. 625, ал.1 от ТЗ във вр. с чл.26, ал.1 от ЗЗД. Заявява, че уведомяване на синдика за сключения договор за финансова помощ няма отношение към съществуването на вземането и че синдикът е разполагал с документите на дружеството и при полагане на дължимата грижа е можел да узнае за съществуването на договора. Заявява, че вземането ѝ е редовно възникнало, тъй като дори да не е престирано на синдика платеното е влязло в масата на несъстоятелността, с внесените пари са платени трудовите възнаграждения и ел.енергия и е налице изключението по чл. 636, ал.2 от ТЗ, поради което задължението на ищцата към дружеството по сключения договор за финансова помощ от 21.10.2016 г. е валидно изпълнено и за нея са възникнали валидно вземанията, които тя е предявила пред съда по несъстоятелността.

С допълнителния отговор на исковата молба от 24.04.2020 г. синдикът Д.С. заявява, че ищцата погрешно тълкува разпоредбата на чл. 241 от ЗЗД,

като според правната теория и задължителната съдебна практика на ВКС (позовава се на решение № 70/25.08.2014 г. по т.д. № 3560/2013 г. на ВКС) тя регулира обещанието за заем, но самата сделка договор за заем се сключва с предаването на потребимата вещ (пари), както изисква чл. 240, ал.1 от ЗЗД, т.е. това са две отделни сделки, а не една сделка, както твърди ищцата. Заявява, че затова на 21.10.2016 г. е бил сключен писмен договор по чл. 241, ал.1 от ЗЗД, представляващ „обещание за заем“, а на 3.01.2019 г. евентуално е бил сключен договор за заем, ако ищцата докаже, че е предала парите, като ищцата е можела да се възползва от правото си по чл. 241, ал.1 от ЗЗД и да не изпълни договора от 21.10.2016 г. след като заемателят вече е бил признат за неплатежоспособен със съдебно решение. Поддържа твърдението си, че синдикът не е бил уведомен за съществуването на договор за „обещаване на заем“ и не е могъл да го прекрати съгласно чл. 644 от ТЗ. Заявява, че търговски книги на дружеството са предавани през цялата 2019 г. с нарочни изрични описи, включително и от ищцата, и в нито един от тях не е отбелязано, че на синдика се предава въпросния договор. Заявява, че е в тежест на ищцата да докаже обратното, но счита, че този факт (за предаването на договора от 21.10.2016 г. от длъжника на синдика) е неотнормим към основателността на исковата претенция. Отново заявява, че ищцата не може да се позовава на изключението на чл. 636, ал.2 от ТЗ, защото нормата може да се прилага за периода от 6.08.2018 г. до 9.08.2018 г., а ищцата твърди, че е предоставила сумите на 3.01.2019 г. Отново посочва, че заплатите на работниците за м.декември са платени и той не оспорва това обстоятелство.

На 12.10.2020 г. е подадено до съда молба от „Б.“АД-гр.П., с която се заявява, че дружеството е кредитор с прието вземане в производството по несъстоятелността на „Ф.“АД (в несъстоятелност)-гр.Б. съгласно определение № 881/11.12.2018 г. по т.д. № 201/2017 г. на ОС-П. и моли да бъде конституирано като трето лице-помагач на ответника „Ф.“АД (в несъстоятелност)-гр.Б.. С определение, постановено в съдебното заседание на 12.10.2020 г. съдът уважава молбата и разпорежда на третото лице-помагач да се изпрати препис от исковата молба и дава срок за отговор по чл. 131 от ГПК.

С отговора на исковата молба, подаден на 10.11.2020 г., третото лице-помагач „Б.“АД-гр.П. изразява становище, че искът е неоснователен. Твърди,

че сделките за предоставени на 3.01.2019 г. от ищцата на „Ф.“АД парични заеми, въз основа на които се претендират вземания по реда на чл. 694,ал.2,т.1 от ТЗ, са нищожни поради противоречие с повелителни норми на закона на основание чл. 26,ал.1 от ЗЗД във вр.с. чл. 635,ал.1 от ТЗ, защото липсва изискуемото съгласие на синдика. Твърди, че те са недействителни и с оглед разпоредбата на чл. 636,ал.2 от ТЗ, която обявява за недействително всяко изпълнение към длъжника, извършено след датата на откриване на производство по несъстоятелност, както е в случая. Заявява, че ищцата неоснователно сочи договор за заем, въз основа на който били направени заемите на 3.01.2019 г. да е бил сключен още на 21.10.2016 г., като в тази връзка към исковата молба е приложен рамков договор за финансова помощ, сключен между ищцата, по това време главен счетоводител на дружеството, и дружеството „Ф.“АД, представлявано от изпълнителния директор и неин син Н.П.. Заявява, че т.нар. рамков договор за финансова помощ от 21.10.2016 г. по правното си естество не представлява договор за заем, а такъв е сключен едва на 3.01.2019 г. с предаване на заемните суми от ищцата в касата на дружеството, но към този момент дружеството е с открито производство по несъстоятелност и съгласно императивната норма на чл. 635,ал.1 от ТЗ всички сделки следва да се сключват след предварителното съгласие на синдика, такова не е давано и затова заемните сделки от 3.01.2019 г. са нищожни на основание чл. 26,ал.1 от ЗЗД. Заявява, че за съществуване на въпросния рамков договор за финансова помощ от 21.10.2016 г. не са уведомявани нито временният синдик, нито постоянният синдик и такъв не им е предаван в нарушение на чл. 640 от ТЗ. Заявява, че тези обстоятелства създават съмнение да се счита, че въпросният договор е новосъздадено доказателство за нуждите на търсената с иска защита, още повече, че той няма достоверна дата. Заявява и че неуведомяването за този договор, ако той изобщо е съществувал преди обявяването на дружеството в несъстоятелност, е възпрепятствало правото на синдика да го прекрати, отделно от което е доколко такова прекратяване би имало смисъл с оглед на обстоятелството, че този рамков договор не е договор за заем. Заявява, че рамковият договор, ако хипотетично се приеме да е сключен на посочената в него дата, е недействителен като сключен без оторизация с решение на СД на „Ф.“АД, както това повелява устава на дружеството и ТЗ, и липсва съгласие на дружеството за сключването му, изразено писмено чрез решение на компетентния му орган. Заявява, че

съгласно нормата на чл. 241 от ЗЗД, регулираща обещание за заем, въпросният рамков договор не съставлява договор за заем по смисъла на чл. 240,ал.1 от ЗЗД, а договорът за заем е реален договор и се счита сключен с предаване на заемната сума на 3.01.2019 г. Заявява и че предявеният иск е недопустим с оглед липсата на предвидените в чл. 694 от ТЗ предпоставки за допустимост, като не са посочени никакви съображения за това твърдение. Оспорва приложения към исковата молба рамков договор за финансова помощ от 21.10.2016 г. относно дата и съдържание, като твърди, че той е новосъздаден документ, подписан между ищцата и нейния син, нямаш достоверна дата и създаден да обслужи целите на ищцата в това производство. Оспорва относно съдържанието приложените към исковата молба журнал-сметки сч.с-ка 501 като изходящи от самата ищца документи в качеството ѝ на главен счетоводител на „Ф.“АД, оспорва достоверността на вписаните факти относно предоставена временна финансова помощ.

С обжалваното съдебно решение окръжният съд приема, че след постановяване на 6.08.2018 г. на решението за откриване на производството по несъстоятелност на „Ф.“АД дружеството е продължило дейността си под надзора на синдика. Съдът приема, че предявените от ищцата вземания не са свързани със сключени нови сделки от страна на несъстоятелния търговец, а вземанията произтичат от направени от ищцата плащания в изпълнение на сключения на 21.10.2016 г. рамков договор, по силата на който ищцата чрез извършване на двете плащания в касата на дружеството е изпълнила свое задължение, поради което са неоснователни твърденията на синдика и на третото лице-помагач на ответното дружество за сключване на договор за заем без съгласието на синдика, т.е. че са дадени по нищожна сделка, сключена в противоречие с чл. 635,ал.1 от ТЗ, като в случая синдикът не се е възползвал от правото по чл. 644 от ТЗ да прекрати така сключения договор и той е останал в сила. Съдът приема, че парите, внесени от ищцата, са постъпили ефективно в касата на дружеството, т.е. в масата на несъстоятелността по смисъла на чл.636,ал.2 от ТЗ, и с внесените суми са платени заплатите на работниците и служителите за м.декември на 2018 г. и ел.енергия за м.декември на 2018 г. и те представляват разноски по несъстоятелността. Съдът намира за неоснователно възражението на третото лице-помагач на ответното дружество, че представеният от ищцата рамков

договор няма достоверна дата. Съдът приема, че искът е основателен и следва да се уважи.

С подадената на 10.03.2021 г. въззивна жалба синдикът Н.М. твърди, че решението е неправилно като постановено при съществени нарушения на материалния и на процесуалния закон, както и е необосновано. Отново твърди, че сделките за предоставени на 3.01.2019 г. от ищцата на дружеството парични заеми, въз основа на които се претендират вземания по реда на чл. 694, ал. 2, т. 1 от ТЗ по настоящото дело, са нищожни на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД във вр. с чл. 635, ал. 1 от ТЗ поради противоречие със закона, защото са сключени без съгласие на синдика, както и че те са недействителни с оглед разпоредбата на чл. 636, ал. 2 от ТЗ, която обявява за недействително всяко изпълнение към длъжника, извършено след датата на откриване на производството по несъстоятелност. Твърди, че рамковият договор не е преценен правилно от окръжния съд, който договор преди датата на образуване на делото не е представян никъде, включително на синдика. Твърди, че той не представлява договор за заем и че няма достоверна дата. Твърди, че ако такъв е сключен, то той е недействителен като сключен без оторизация с решение на Съвета на директорите на „Ф.“ АД, както това изисква устава на дружеството и ТЗ. Твърди, че представените по делото от ищцата два броя приходни касови ордери от 3.01.2019 г. за внасяне в касата на дружеството на сумите по претендираните вземания са документи, изготвени и изходящи от самата ищца в качеството ѝ на гл. счетоводител на „Ф.“ АД, те са оспорени с отговора на исковата молба относно достоверността на вписаните факти. Заявява, че оспорените документи следва да бъдат преценени съвкупно с останалите доказателства по делото и с оглед нищожността на сделките за временна финансова помощ, което не е сторено от окръжния съд. Заявява, че не е взето предвид, че липсва годно основание за издаването и осчетоводяването им, в същите като основание за издаване, респективно за счетоводен запис, е посочен рамковия договор от 21.10.2016 г., който не може да бъде зачетен като годно основание, което се потвърждава и от разпита на вещото лице, изготвило СИЕ, в съдебното заседание на 16.11.2020 г. Заявява оплакване, че окръжният съд не е взел предвид установени по делото обстоятелства и събрани доказателства, превратно са възприети и преценени представени писмени доказателства, не е преценил

надлежно доказателствата. Твърди, че неправилно окръжният съд е приел в решението си между страните да е безспорно съществуването на договор за финансова помощ от 21.10.2016 г. и че именно той бил основанието за предоставяне на паричните суми-предмет на иска, докато това обстоятелство е категорично спорното между страните. Твърди, че неоснователно окръжният съд прави опит за саниране съществуването на този договор по време на предоставянето на сумите от ищцата с непрекъснато му от синдика. Твърди, че не са обсъдени обективно и самите извършени от ищцата на 3.01.2019 г. заемни сделки за процесните суми, които неправилно са обосновани като основание с договора от 21.10.2016 г. Твърди, че не са обсъдени и анализирани обективно и приложените от ищцата приходни касови ордери от 3.01.2019 г. за внасяне в касата на дружеството на процесните суми и счетоводните записвания във връзка с тях – журнал-сметки сч.с-ка 501, както и не е обсъдено и взето предвид обективно заключението на вещото лице, изготвило ССЕ, както и неговите обяснения в съдебното заседание при приемането на заключението. Затова моли за отмяна на решението и отхвърляне на предявения иск.

С подадения на 29.03.2021 г. отговор на тази въззивна жалба ответницата по нея С.П. посочва, че тя претендира да се установи, че за нея са възникнали и съществуват вземания от несъстоятелния търговец „Ф.“АД (в несъстоятелност)-гр.Б. в размер на 23 369,28 лв. и 2 631,40 лв., представляваща предоставена на ответното дружество временна финансова помощ, които не са били приети от синдика на дружеството. Заявява, че неоснователно жалбоподателят сочи, че предоставените от нея средства на дружеството – сумите 23 369,28 лв. за заплащане на трудови възнаграждения на работниците и 2 631,40 лв. за заплащане на ел.енергия – представляват нищожни сделки на основание чл. 26,ал.1 от ЗЗД във вр.с чл. 635,ал.1 от ТЗ поради липсата на изискуемото съгласие на синдика. Заявява, че двете суми са предадени от ищцата на дружеството като изпълнение на нейно задължение, произтичащо от сключен на 21.10.2016 г. рамков договор за финансова помощ. Заявява, че сумите са внесени в касата на дружеството с приходни касови ордери от 3.01.2019 г. и са внесени целево за плащане на заплати и на ел.енергия, те са разноси по смисъла на чл. 723 от ТЗ и са резултат от продължаващата дейност на дружеството след откриването на

производството по несъстоятелност. Заявява, че в случая не се касае за сключване на нови сделки, както се твърди във въззивната жалба, а плащането представлява действие по изпълнение на задължение на ищцата по договор, сключен на 21.10.2016 г., който намира своето правно основание в чл. 241 от ЗЗД и е била обвързана от т.нар. „обещание за даване на заем“. Заявява, че освен това, дори да се приеме, че са налице плащания от ищцата по нищожни сделки, сключени без съгласие на синдика, то внесените от нея суми ѝ се дължат обратно по правилата на неоснователното обогатяване като суми, платени без основание. Заявява, че е неоснователно и твърдението, че плащанията са недействителни на основание чл. 636 от ТЗ, тъй като не са получени от синдика, и че правилно окръжният съд е съобразил факта, че внесените от ищцата суми са постъпили ефективно в масата на несъстоятелността по смисъла на чл. 636,ал.2 от ТЗ, т.е. налице е предвиденото в закона изключение. Счита, че чл.636,ал.2 от ТЗ съдържа хипотеза, която обосновава валидно изпълнение на задължението на трето лице, когато то е изпълнило задължението си пряко на несъстоятелния търговец и даденото е влязло в масата, независимо, че е знаело за откритото производство по несъстоятелност, т.е. не е било добросъвестно. Счита, че няма значение кога е изпълнено задължението, след като даденото е влязло в масата на несъстоятелността, дали е преди или след вписване на решението в ТР, няма значение дали изпълнилият е бил добросъвестен и е знаел за откритото производство или не (след вписване на решението се счита, че е знаел), нито това дали изпълнението е било получено от синдика или от самия несъстоятелен търговец. Счита, че е важен факта, че даденото е влязло в масата на несъстоятелността. Заявява, че в случая направените плащания от ищцата са влезли в масата на несъстоятелността, а това обосновава валидността им. Твърди, че заплащането на трудовите възнаграждения на работниците съгласно чл. 723,т.3 от ТЗ представлява заплащане на разноски по несъстоятелността, както и заплащането на ел.енергия е разход за управление на масата и съставлява разноски по несъстоятелността по смисъла на чл. 723,т.4 от ТЗ, поради което кредиторите, които са внесли суми за заплащане на разноски по несъстоятелността се удовлетворяват с привилегия в ред 3 на чл. 722 от ТЗ. Заявява, че неоснователно синдикът твърди да не е бил уведомен за съществуването на този договор, защото е разполагал с цялата документация на дружеството и от там е видно, че многократно

ищцата е предоставяла заемни средства на дружеството. Заявява, че уведомяването или не на синдика не се отразяват на обвързващото действие на договора, който е факт и обвързва страните, след като не е прекратен. Относно твърдението, че рамковият договор няма достоверна дата заявява, че в съдебното заседание е представено извлечение от банкова сметка, от което се вижда, че на 29.12.2016 г. ищцата е превела по банков път на „Ф.“АД сумата 19 000 лв. с основание „временна финансова помощ“ и основанието за предоставяне на тази сума е именно този договор и към 29.12.2016 г. той със сигурност е бил факт. Заявява, че рамковият договор отразява отношенията между ищцата и дружеството, но самият факт на внасяне на средствата се установява от първичните счетоводни документи, а именно двата приходни касови ордера, с които тя е внесла сумите, които установяват приемането на парите от ищцата и възникването на процесните вземания. Заявява, че за сключването на рамковия договор не е необходимо решение на СД, а липсата му не се отразява на валидността на договора. Относно оспорването на двата приходни ордера заявява, че те са частни документи и тяхната достоверност се преценява от съда с оглед на всички събрани доказателства, като от счетоводната експертиза е установено, че без внасяне на сумите от ищцата дружеството не е разполагало с пари за плащане на заплатите на работниците и за енергия. Заявява, че безспорно парите са платени от ищцата и са постъпили в касата на дружеството, защото в противен случай тези плащания не биха могли да бъдат направени. В съдебното заседание на апелативния съд на 13.10.2021 г. изразява становище за недопустимост на тази жалба, тъй като тя не е подадена от синдика, от негово име в качеството му на синдик и страна в производството, а в качеството му на синдик на „Ф.“АД и представляващ дружеството и той няма представителна власт относно дружеството в това производство, в което дружеството следва да се представлява от органите си. Счита, че синдикът не е процесуално легитимиран да подаде от името на „Ф.“АД въззивна жалба, а дружеството може да подаде въззивна жалба само чрез органите си, то по начина, по който е формулирана в заглавната си част като жалба от „Ф.“АД, представлявана от синдика, въззивната жалба е недопустима.

С подадения на 5.04.2021 г. отговор на тази въззивна жалба третото лице-помагач на ответника „Б.“АД-гр.П. заявява, че споделя напълно

изложените в нея съображения за неправилност на обжалваното решение. Заявява, че е подало също въззивна жалба по същите съображения за неправилност.

С подадената на 10.03.2021 г. от „Б.“АД-гр.П., трето лице-помагач на ответното дружество „Ф.“АД (в несъстоятелност)-гр.Б., въззивна жалба също се твърди, че решението на окръжния съд е неправилно като постановено при съществени нарушения на процесуалния закон, в нарушение на материалния закон и е необосновано. Констатира се от апелативния съд, че са заявени оплаквания, които са идентични със заявените във въззивната жалба, подадена от синдика М.. Жалбоподателят твърди, че не са взети предвид установени по делото обстоятелства и приети доказателства, превратно са преценени писмени доказателства, събраните доказателства не са преценени надлежно. Заявява, че окръжният съд неправилно е приел в решението, че между страните било безспорно съществуването на договор за финансова помощ от 21.10.2016 г. и че именно той бил основанието за предоставяне на паричните суми-предмет на иска, докато именно това обстоятелства е категорично спорно между страните. Заявява, че окръжният съд при необсъждане на представените възражения и доказателства е придал на този договор правно значение, каквото няма. Заявява, че въпреки изложените от синдика твърдения, че такъв договор не му е предаван, не му е бил известен и узнава за него едва по делото, в решението на окръжния съд недопустимо се прави опит за саниране съществуването на този договор по време на предоставянето на сумите от ищцата с непрекътавяването му от синдика. Счита, че не са обсъдени обективно и самите извършени от ищцата на 3.01.2019 г. заемни сделки за процесните суми, които неправилно са обосновани като основание с договора от 21.10.2016 г. Заявява, че не са обсъдени наведените от дружеството доводи за това, че договорът от 21.10.2016 г. не е договор за заем, с оглед на което и не може да бъде основание за извършените на 3.01.2019 г. заемни сделки, че те са самостоятелни такива и са нищожни на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД във вр. с чл. 635, ал. 1 от ТЗ и чл. 636, ал. 2 от ТЗ. Твърди, че не са обсъдени и анализирани обективно и приложените от ищцата приходни касови ордери от 3.01.2019 г. за внасяне в касата на дружеството на процесните суми и счетоводните записвания във връзка с тях – журнал-сметки сч.с-ка 501, както

и не е обсъдено обективно и заключението на ССЕ и обясненията на вещото лице при приемане на заключението в съдебното заседание на 16.11.2020 г. Заявява, че погрешно в обжалваното съдебно решение са посочени имената на синдика, при чието участие е постановено решението, тъй като в хода на делото и при постановяване на решението синдик е Н.М., а не посочения неправилно в решението Д.С.. Твърди, че сделките за предоставени на 3.01.2019 г. от ищцата на „Ф.“АД парични заеми в размер на 23 369,28 лв. и 2 631,40 лв., въз основа на които се претендират вземания по реда на чл. 694,ал.2,т.1 от ТЗ по делото, са нищожни поради противоречие с повелителни норми на закона на основание чл. 26,ал.1 от ЗЗД във вр. с чл. 635,ал.1 от ТЗ, защото липсва съгласие на синдика, както и са недействителни с оглед разпоредбата на чл.636,ал.2 от ТЗ. Заявява, че е неоснователно твърдението на ищцата, че договор за заем, въз основа на който били направени заемите на 3.01.2019 г., бил сключен още на 21.10.2016 г., като той е сключен между ищцата, по това време главен счетоводител на „Ф.“АД и дружеството, представлявано от изпълнителния директор и неин син Н.П. и преди датата на образуване на делото не е представян никъде, включително на синдика. Посочва, че рамковият договор за финансова помощ от 21.10.2016 г. по правното си естество не представлява договор за заем, такъв следва да се приеме, че е сключен едва на 3.01.2019 г. с предаването на заемните суми от ищцата в касата на дружеството, към който момент всички сделки трябва да се сключват съгласно императивната норма на чл. 635,ал.1 от ТЗ след предварителното съгласие на синдика. Заявява, че представеният от ищцата рамков договор няма достоверна дата и че такъв договор не е предаван на синдика и той не е могъл да го прекрати (ако въобще е съществувал преди обявяването на дружеството в несъстоятелност), които обстоятелства създават основателно съмнение да се счита, че той е новосъздадено доказателство за нуждите на търсената с иска защита. Заявява и че този договор, ако хипотетично се приеме да е сключен на посочената в него дата, е недействителен като сключен без оторизация с решение на СД на „Ф.“АД, както повелява устава на дружеството и ТЗ, поради което липсва съгласие на дружеството, изразено писмено чрез решение на компетентния му орган. Заявява, че договорът за заем по чл. 240,ал.1 от ЗЗД и обещанието за заем по чл.241 от ЗЗД са две отделни сделки и договорът за заем е реален договор, който се сключва с предаването на заемната сума, което в случая е станало не

на 21.10.2016 г., а на 3.01.2019 г. Заявява, че договорът от 21. 10.2016 г. е оспорен относно дата и съдържание още с отговора на исковата молба и следва да бъде преценен в контекста на изложените съображения, което не е направено от окръжния съд. Заявява, че при обективна преценка на представените по делото от ищцата два броя приходни касови ордери от 3.01.2019 г. за внасяне в касата на дружеството на въпросните две суми и счетоводните записвания във връзка с тях – журнал-сметки сч.с-ка 501 се установява, че това са документи, изготвени и изходящи от самата ищца в качеството ѝ на главен счетоводител на „Ф.“АД, те са оспорени от третото лице-помагач с отговора на исковата молба относно достоверността на вписаните факти за предоставена временна финансова помощ, като те следва да бъдат преценени съвкупно с останалите доказателства по делото и с оглед нищожността на сделките за временна финансова помощ, което не е направено от окръжния съд. Заявява, че липсва годно основание за издаването и осчетоводяването им и че в тях като основание за издаване, респективно, за счетоводен запис е посочен рамковият договор от 21.10.2016 г., който не може да бъде зачетен като годно основание, което се потвърждава и от разпита на вещото лице, изготвило СИЕ, в съдебното заседание на 16.11.2020 г. Заявява, че при преценка на приетото по делото заключение на СИЕ следва да бъдат съобразени дадените от вещото лице в съдебното заседание разяснения, както и липсата на годно основание за внасяне на суми от ищцата към дружеството, което не е направено от окръжния съд. Заявява, че внасянето без основание, респективно на нищожно основание, на суми в едно дружество с цел неговото задлъжняване към вносителя, е действие, което не следва да бъде толерирано от закона, още по-малко като водещо до възникване на вземане, защото по този начин всеки главен счетоводител на дружество, каквато е била ищцата във „Ф.“АД, би могъл по всяко време, когато иска и с каквито суми пожелае, да ангажира дружеството без знание на синдика, при липса на доказана необходимост за дружеството от заеми, т.е. да задлъжнява дружеството както намери за добре, което е недопустимо. Посочва, че не следва да се поставя акцент върху фактическото внасяне на суми в дружеството, а правнорелевантна е законосъобразността на подобно действие, което действие на ищцата в случая е очевидно незаконосъобразно поради изложеното, а сочи и на злоупотреба с права, след като ищцата като главен счетоводител е извършила целия механизъм по оформянето на заетите

от нея суми. Твърди, че претендираните от ищцата вземания въз основа на предоставени от нея заеми не съществуват поради нищожност на заемните сделки. Моли за отмяна на обжалваното решение и отхвърляне на предявения иск.

С подадения на 25.05.2021 г. от С.П. отговор на тази въззивна жалба заявява, че неоснователно в жалбата се твърди решението да е постановено при съществени процесуални нарушения. Заявява, че окръжният съд е взел отношение към възраженията за нищожност на синдика и третото лице-помагач на ответника по отношение на основанията за възникване на вземанията на ищцата. Заявява, че жалбоподателят твърди, че липсата на обективна преценка на доказателствата веднъж е процесуално нарушение, а същевременно е нарушение на материалния закон. Относно посочването в решението погрешно на името на синдика заявява, че смяната на синдика С. в пода на процеса не изключва неговото участие в процеса, макар и то да не е продължило до края на процеса. Относно твърдението за материална незаконосъобразност на решението и за нищожност на сделките за предоставени на 3.01.2019 г. от ищцата на „Ф.“ АД парични заеми в размер на 23 369,28 лв. и 2 631,40 лв. заявява, че това не са нови сделки, сключени след датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност. Твърди, че двете суми са предадени от ищцата на дружеството като изпълнение на нейно задължение, произтичащо от сключен на 21.10.2016 г. рамков договор за финансова помощ, сумите са внесени в касата на дружеството с приходни касови ордери от 3.01.2019 г., те са внесени целево за плащане на заплати и ел.енергия и са разноски по смисъла на чл. 723 от ТЗ заради продължаващата дейност на дружеството след откриването на производството по несъстоятелност, не се касае за сключване на нови сделки. Твърди, че рамковият договор е с правно основание чл. 241 от ЗЗД и в хипотезата на „обещаване на заем“ за заемодателя възниква задължение за даване на заема. Заявява, че дори да се приеме, че са налице плащания от ищцата по нищожни сделки, сключени без съгласие на синдика, то внесените от ищцата суми ѝ се дължат по правилата на неоснователното обогатяване като суми, платени без основание. Заявява, че е неоснователно твърдението, че плащанията са недействителни на основание чл. 636 от ТЗ, тъй като не са получени от синдика, защото окръжният съд правилно е съобразил факта, че

внесените от ищцата суми са постъпили ефективно в масата на несъстоятелността по смисъла на чл. 636,ал.2 от ТЗ и налице предвиденото в закона изключение, защото парите, внесени от ищцата, са постъпили ефективно в касата на дружеството, т.е. в масата на несъстоятелността. Излага съображенията, посочени и в отговора на жалбата на синдика, относно приложимост в случая на нормата на чл.636,ал.2 от ТЗ с оглед, че платеното е влязло в масата на несъстоятелността, относно твърдението за неуведомяване за съществуването на рамковия договор, относно липсата на негова достоверна дата, относно липсата на необходимост от решение на СД за сключването му, относно оспорването на двата приходни касови ордера.

Съгласно разпоредбата на чл. 694, ал.2, т.1 от ТЗ кредитор може да предяви иск за установяване на съществуването на свое неприето вземане, ако е направил възражение по чл. 690,ал.1 от ТЗ, но съдът е оставил възражението му без уважение. Предявеният установителен иск по чл. 694,ал.2,т.1 от ТЗ е изрично предвиден от законодателя като способ за решаване със сила на пресъдено в отношенията на длъжника, синдика и всички кредитори в производството по несъстоятелност съгласно чл. 694,ал.8 от ТЗ на спора за съществуването на неприетото вземане на кредитор, който е направил възражение срещу неприемането по реда на чл. 690,ал.1 от ТЗ, но съдът го е оставил без уважение. В производството по предявения иск по чл. 694,ал.2,т.1 от ТЗ страните следва да установят в съответствие с процесуалните правила своите твърдения относно спорното материално право и съдът извършва самостоятелна преценка относно основателността на техните твърдения. В това производство синдикът е длъжен да участва съгласно нормата на чл.694,ал.4,изр.1 от ТЗ. В случая в производството пред окръжния съд е участвал синдик на дружеството, включително синдикът Н. Г. М.. Несъмнено е, че синдикът М. е легитимиран и да подаде въззивна жалба против постановеното от окръжния съд съдебно решение именно като участник в производството по иска, а не като представител на дружеството „Ф.“АД (в несъстоятелност)-гр.Б., което в това производство се представлява от неговите органи. В случая действително в заглавната част на подадената от синдика М. на 10.03.2021 г. въззивна жалба е посочено, че тя е от „Ф.“АД (в несъстоятелност)-гр.Б., представлявано от синдика Н. Г. М., но от съдържанието на жалбата е видно по несъмнен начин, че тя изразява

становището на синдика, поради което съдът приема понастоящем, както е възприел и с разпореждането си от 22.07.2021 г., че жалбоподател е именно синдикът като участник в производството по иска, а не дружеството. Затова няма основания да се приеме, че тази жалба е недопустима и не подлежи на разглеждане, както неоснователно претендира ответницата по жалбата П. в съдебното заседание на апелативния съд на 13.10.2021 г., съответно няма основания сега производството в частта му по тази жалба да бъде прекратено.

Твърдението на ищцата, заявено с исковата молба, е че тя е внесла след постановяването на 6.08.2018 г. на съдебното решение за откриването на производство по несъстоятелност на „Ф.“АД-гр.Б. сумите 23 369,28 лв. и 2 631,40 лв. в касата на дружеството на 3.01.2019 г., в деня преди постановяването на 4.01.2019 г. на решение за обявяването на дружеството в несъстоятелност. Твърди, че ги е внесла на основание сключен на 21.10.2016 г. рамков договор за финансова помощ между нея и дружеството. Твърди, че ги е внесла след отправено на 3.01.2019 г. искане до нея от дружеството за временна финансова помощ. Твърди, че в същия ден тя е внесла в касата на дружеството двете суми и те са приети от представляващия дружеството Н.П.. Твърди, че с първата сума на 3.01.2018 г. дружеството е изплатило дължимите заплати на своите служители за м.декември на 2017 г., а на 17.01.2018 г. е платило задължението си за изразходвана ел.енергия. Видно от текста на представените от ищцата в копия с исковата молба два приходни касови ордера, №1 и №2 от 3.01.2018 г., като получател е посочено дружеството „Ф.“АД, като платец е посочена С. Н. П., внесените суми са 23 369,28 лв. и 2 631,40 лв., положен е подпис за вносител, положени са подпис и печат на дружеството за получател (в графата „касиер“), като в ПКО №1 като основание за внасянето на сумата в графата „за/срещу“ е посочено „заплати за месец декември 2018 г.“, а в ПКО №2 в същата графа е посочено „електроенергия за месец декември 2018 г.“. Видно е следователно от самия текст на двата документа, че в тях не е отразено плащанията да се извършват по договор за финансова помощ, поради което твърдението на ищцата е очевидно неоснователно. Съгласно така съставените документи е видно единствено, че ищцата предоставя на дружеството двете суми с оглед изплащане на заплати и на задължение за ел.енергия, но от тези документи не

се установява основанието за внасяне на сумите, включително не се установява то да е договор за финансова помощ или договор за заем. Следва още да се посочи, че в случая се твърди плащане, извършено в касата на дружеството, а не по банков път, при което не може обективно да се проследи дали действително такова е извършено, от кого и с чии средства, включително дали те са такива на ищцата С.П.. Не се спори по делото, че с посочените от ищцата две суми са изплатени след това от дружеството задължения на дружеството, но в случая ищцата трябва на първо място да докаже, че именно тя е предоставила претендираните от нея като вземания суми. Видно от представените от синдика с молбата от 18.11.2020 г. писмени доказателства, приети в съдебното заседание на окръжния съд на 16.11.2019 г., съгласно отразеното в протокола от 18. 10.2005 г. С.П. и Н.П. са двама от тримата наследници по закон на Г.Т. П., т.е. те са майка и син, съгласно отразеното в протоколите от 18.10.2005 г., 30.03.2010 г., 30.04.2011 г., 30.11.2012 г., 30.04.2013 г., 30.04.2015 г. и 30.04.2016 г. те са акционери в дружеството „Ф.“АД, а съгласно отказа от 7.12.2017 г. за обявяване на ГФО на дружеството за 2016 г. вносител на искането е С.П. като съставител на финансовия отчет. Видно от определение № 773/4.12.2019 г. по т.д. № 201/2017 г., постановено в производството пред окръжния съд по чл. 692 от ТЗ, представено от ищцата в копие с исковата молба, във възражението си против списъка С.П. излага твърдения, че предявените вземания са възникнали след датата на откриване на производството по несъстоятелност и по времето, когато тя е работела в дружеството по силата на граждански договор от 5.01.2017 г. и анекс към него от 15.04.2018 г., приложени към молбата, от които е видно, че С.П. е обслужвала дружеството счетоводно. С оглед на тези отношения и при неизвършването на превод по банков път не може да се приеме, че средствата са постъпили в касата на дружеството в деня преди обявяването на дружеството в несъстоятелност по начина, който се демонстрира със съставянето на касовите ордери и последващите счетоводни операции, взети въз основа на тях, а именно чрез внасяне от С.П. и получаване от Н.П. като представител (управител) на дружеството, още по-малко че се касае за нейни лични средства. Несъмнено е, че отразяването на дебит с исковите суми по представената от ищцата в копие журнал-сметка № 501-каса в лева е извършено с оглед посочените два ПКО и че това е вторична операция, която с оглед на този свой характер не може да установи

твърденията на ищцата. Съгласно заключението на в.л. Л.Я.-Т. от 5. 10.2020 г. се потвърждава, че сумите от двата ПКО са намерили отражение като приход по счетоводна сметка 501-каса и при взетата счетоводна операция е кредитирана сч.сметка 499-Други дебитори и кредитори, аналитична партида на С.П., но това отразяване също не е доказателство, установяващо твърденията на ищцата. Отделно от това следва да се отчете и промяната в твърденията на С.П. относно обосноваване на основанието на вземането ѝ. Видно от представения с исковата молба в копие допълнителен списък № 1/19.07.2019 г. на неприетите от синдика вземания, в него неприетите вземания на П. са посочени като заявени с основания „извършено плащане на заплати на работници, служители и ръководни кадри за м.декември 2018 г.“ и „плащане на ел.енергия по фактури с №“ (посочени са три фактури). Несъмнено е обаче, че не П. е извършила плащанията, а ги е извършило дружеството, според нейните твърдения със средства, които тя му била предоставила на 3.01.2018 г. Видно от определението на съда по несъстоятелността от 4.12.2019 г. по т.д. №201/2017 г., с молбата от 25.04.2019 г. П. е предявила вземане в размер на 23 369,28 лв., за което твърди да е възникнало в нейна полза, тъй като е изплатила с лични средства дължими трудови възнаграждения на работници за м.декември на 2018 г., и вземане в размер на 2 631,40 лв. за заплатена от нея ел.енергия, потребена от дружеството, като тя счита, че изплащайки чуждо задължение се е суброгирала в правата на кредиторите по отношение на дружеството-длъжник. Видно от същото определение, вече в хода на производството по чл.692 от ТЗ П. променя основанието на своята претенция, като излага нови твърдения, които съдът разглежда, че всъщност трудовите възнаграждения и ел.енергията са изплатени от дружеството със средства, които тя е предоставила на дружеството като временна финансова помощ по силата на рамков договор за предоставяне на такава помощ. Видно от същото определение, имало е още и позоваване от пълномощника на П. на нейно право да иска реституция на даденото от нея по нищожна сделка, което съдът приема за неоснователно. Промяната в хода на съдебното производство по чл. 692 от ТЗ на претенцията на ищцата относно основанието на вземанията, които е предявила в производството по несъстоятелността, разколебава и възможността да се приеме, че представеният от нея рамков договор за финансова помощ с посочена дата 21.10.2016 г. действително е бил сключен.

Несъмнено е, че той няма достоверна дата. Тъй като такъв вид договори са частни диспозитивни документи, те по начало нямат материална доказателствена сила, защото се представят за удостоверяване на изгодни за страна факти, в какъвто случай документът по начало няма доказателствена сила за другата страна. Този вид документи нямат и формална доказателствена сила относно датата на съставянето им, като съгласно разпоредбата на чл. 181 от ГПК те могат да имат достоверна дата за третите лица, неучастващи при съставянето им и които биха могли да бъдат увредени от тяхното антидатиране, каквито несъмнено са кредиторите в производството по несъстоятелността и синдикът като охраняващ техните интереси и масата на несъстоятелността, само в посочени в нормата случаи, каквито нито се твърдят, нито се установяват. По делото не са представени доказателства, въз основа на които да се приеме, че сочения от ищцата документ рамков договор за финансова помощ действително е създаден на посочената в него дата 21.10.2016 г., поради което обстоятелствата, посочени в него, са непротивопоставими на ответника по делото, на синдика и на трето лице-помагач, кредитор в производството по несъстоятелността. Относно установяването на твърдението за наличие на такава от страна на ищцата с молбата от 24.11.2020 г. е приложен документ във вид на незаверено копие с доказателствена стойност на бял лист отчет по сметка от банка за период 1.11.2016 г.-30.03.2017 г., в който фигурира запис от 29.12.2016 г. за превод от сметката на С.П. към дружеството „Ф.“АД за сумата 19 000 лв. с посочено основание временна финансова помощ, но без да има посочване на договор от 21.10.2016 г. Съгласно нормата на чл. 183 от ГПК страната може да представи документ за прилагане по делото и в заверен от нея препис, но ищцата не е спазил това законово изискване, поради което незавереното ксерокопие няма доказателствена стойност. Този документ освен това не е приет от окръжния съд с оглед определението от последното съдебно заседание по делото на 25.01.2021 г., с което преди даване ход на устните състезания съдът оставя без уважение искането за приемане на извлечение от банкова сметка на С.П. за предоставена временна финансова помощ на „Ф.“АД от 29.11.2016 г. От страна на ищцата нито се твърди, нито се установява конкретно такъв договор да е бил предаден на синдика, включително да се е намирал сред предадени му документи. При тези обстоятелства не може да се приеме за основателно и твърдението на ищцата, че между нея и дружеството е бил сключен на

21.10.2016 г. представения с исковата молба в копие рамков договор за финансова помощ от 21.10.2016 г., респективно, не може да се приеме, че тя е изпълнявала такъв на 3.01.2019 г., както твърди. Установява се следователно, че ищцата не доказва да има спрямо ответното дружество вземанията, за установяването на които претендира с иска по чл. 694,ал.2,т.1 от ТЗ и затова предявеният от нея иск се явява неоснователен.

Следва още да се посочи, за пълнота при изчерпването на спора между страните, и че в случая ищцата неоснователно се позовава на нормата на чл. 636,ал.2 от ТЗ. Тази норма е ясна и не допуска изпълнение да се направи на длъжника след датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност и след неговото вписване. Съгласно нормата действително е само изпълнението, направено на длъжника след датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност (в случая 6.08.2018 г.) и преди вписването му (в случая на 9.08.2018 г.), макар изпълнителят да е знаел за откриването на производството по несъстоятелност, когато даденото е влязло в масата на несъстоятелността. В случая внасянето се твърди да е направено на 3.01.2019 г. и съгласно чл. 636,ал.2 от ТЗ то би било недействително изпълнение, при което ищцата, ако счита че дължи, следва да плати сумата на синдика при условията на чл. 636,ал.1 от ТЗ. Обстоятелството, че със суми, за които ищцата претендира да има вземания спрямо ответното дружество, са изплатени от дружеството заплати на работниците и дължима сума за изразходвана от дружеството ел.енергия като разноси по несъстоятелността само по себе си несъмнено не може да обоснове изключение от изискването на чл. 636,ал.2 от ТЗ и валидност, евентуално, на такива плащания. Относно твърдението на ищцата, че на 3.01.2019 г. дружеството е отправило до нея искане за временна финансова помощ съгласно договора от 21.10.2016 г. следва да се посочи, че то е голословно, по делото ищцата не е представила такъв документ. За отправянето на такова искане органите на дружеството, в случая неговият управител, би следвало да действат под надзора на синдика съгласно чл. 635,ал.1 от ТЗ, което несъмнено не е направено. От друга страна, нормата на чл. 241 от ЗЗД изрично предвижда, че този, който се е задължил да даде заем, може да откаже да изпълни това задължение, ако другият съдоговарящ е станал неплатежоспособен. В случая обаче ищцата, която е майка на

управителя, акционер в дружеството и негов служител (счетоводител) и несъмнено е знаела за откритото производство по несъстоятелност, т.е. че дружеството е неплатежоспособно, твърди в деня преди обявяването на дружеството в несъстоятелност да е дала на дружеството посочените две суми в изпълнение на договор от 21.10.2016 г., което твърдение не може да бъде прието за достоверно. Следва още да се посочи, че съгласно разпоредбата на чл. 240 от ЗЗД с договора за заем заемотелят предава в собственост на заемателя пари, а заемателят се задължава да върне заетата сума, като дължи лихва само ако това е уговорено писмено, и тъй като заемът за потребление е реален договор, за сключването му е необходимо не само страните да постигнат съгласие едната да даде и другата да получи в заем пари, а въз основа на това съгласие заетите пари трябва да бъдат предадени на заемателя. В случая с оглед текста на двата приходни касови ордера от 3.01.2019 г. не може да се установи те да удостоверяват сключване на договори за заем. За сключване на такива договори обаче е и несъмнено, че съгласно чл. 635,ал.1,изр.2 от ТЗ органите на дружеството трябва да получат предварително съгласие на синдика. С разпоредбата на чл. 241 от ЗЗД е уредено обещанието за даване на заем (задължаването да се даде заем), което несъмнено означава, че самата обещана сделка даване на заем се сключва евентуално впоследствие и съгласно чл. 240 от ЗЗД, с предоставянето на сумата. Затова договори за заем, сключени при липсата на съгласие на синдика, са нищожни спрямо кредиторите на несъстоятелността на основание чл. 646,ал.1,т.3 от ТЗ. Освен това сключването на новите сделки трябва да бъде свързано с продължаването на дейността на дружеството, за което е открито производството по несъстоятелност, а не с минала негова дейност. В случая се твърди, че средствата са предоставени на 3.01.2019 г. с оглед изплащане на вече натрупани задължения, като е безспорно, че на следващия ден 4.01.2019 г. дружеството е обявено в несъстоятелност и не е могло занаяпред да извършва дейност, при което договори за заем биха били също нищожни по отношение на кредиторите на несъстоятелността при условията на чл. 646,ал.1 от ТЗ. Относно твърдението, че рамковият договор за финансова помощ е недействителен като сключен без оторизация с решение на СД на дружеството, както това изисква устава на дружеството и ТЗ, следва да се посочи, че при прочита на обявления в ТР устав на дружеството не се установява наличие на клауза, която да урежда така посоченото изискване.

Относно заявлението на ищцата в отговорите на двете въззивни жалби, че дори да се приеме, че са налице плащания от нея по нищожни сделки, сключени без съгласие на синдика, то внесените от нея суми ѝ се дължат обратно по правилата на неоснователното обогатяване като суми, платени без основание, следва да се посочи, че ищцата не е заявила надлежно изменение на иска и не може да претендира претенцията ѝ да се разглежда сега и на незаявено основание, а с оглед изложените по-горе съображения апелативният съд прецени и че тя не е установила на първо място именно твърдяното от нея предаване на суми от нея на ответното дружество. Следва още да се посочи, че ищцата не е кредитор в производството по несъстоятелността и затова не може да плаща (да внесе суми и те да се изплатят чрез синдика) разноси по несъстоятелността по смисъла на чл. 723 от ТЗ, а в случая тя твърди да е предоставила суми на дружеството, което след това е направило плащания от вида по чл. 723 от ТЗ, и така претендира тя да е станала кредитор на дружеството.

Установява се следователно, че ищцата неоснователно претендира наличие на нейните вземания, предявени и неприети в производството по несъстоятелността на ответното дружество, поради което искът е неоснователен и неправилно е бил уважен от окръжния съд. Подадените въззивни жалби са основателни. Решението следва да бъде отменено, като се постанови отхвърляне на иска.

Съгласно разпоредбата на чл. 694, ал. 7 от ТЗ следва ищцата П. да бъде осъдена да заплати дължимата ДТ в размер на 260 лв. за първоинстанционното производство по сметка на ОС-П. и дължимата ДТ в размер на 130 лв. за въззивното производство по сметка на АС-П..

С оглед на гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение № 260030, постановено на 25.02.2021 г. по т.д. 280/2019 г. на Окръжен съд–П., КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения с искова молба от 20.12.2019 г. от С. Н. П.,

ЕГН ***** от гр. П., ул.“О.П.“** като кредитор с неприето вземане в производството по несъстоятелността на „Ф.“АД (в несъстоятелност)-гр.Б., ул.“Т.м.“**, ЕИК ***** по т.д. № 201/2017 г. по описа на Окръжен съд-П., който е направил възражение по чл. 690, ал.1 от ТЗ, но съдът е оставил възражението му без уважение, иск с правно основание чл. 694,ал.2,т.1 от ТЗ против „Ф.“АД (в несъстоятелност)-гр.Б., ул.“Т.м.“**, ЕИК ***** за установяване съществуването на нейни вземания от ответното дружество в размер на 23 369,28 лв. и на 2 631,40 лв., предявени от нея в производството по несъстоятелността на 25.04.2019 г. и неприети от синдика на дружеството с допълнителен списък №1/19.07.2019 г. на неприети от синдика вземания на кредитори, обявен в ТР на 29.07.2019 г., срещу който списък тя е подала възражение и то е оставено без уважение с определение № 773/4.12.2019 г. по т.д. № 201/2017 г. на ОС-П., за които вземания ищцата П. твърди, че произтичат от направени от нея на 3.01.2019 г. в касата на дружеството две плащания, първото на сумата 23 369,28 лв. и второто на сумата 2 631,40 лв., като предоставена от нея на ответното дружество временна финансова помощ в изпълнение на сключен на 21.10.2016 г. между нея и дружеството рамков договор за финансова помощ, поради НЕОСНОВАТЕЛНОСТ.

ОСЪЖДА С. Н. П., ЕГН ***** от гр. П., ул.“О.П.“** да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Окръжен съд-П. сумата 260 лв. - държавна такса, дължима съгласно разпоредбата на чл. 694, ал.7,изр.2 от ТЗ за първоинстанционното производството по предявения от нея установителен иск по чл. 694, ал.2,т.1 от ТЗ, както и сумата 5 лв. за ДТ за издаване на изпълнителен лист за събиране на горната сума при невнасянето ѝ от С.П. до влизане на настоящото решение в сила.

ОСЪЖДА С. Н. П., ЕГН ***** от гр. П., ул.“О.П.“** да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Апелативен съд-П., бул. „*-ти с.“**, БУЛСТАТ ***** сумата 130 лв. – държавна такса, дължима съгласно разпоредбата на чл. 694, ал.7,изр.2 от ТЗ за въззивното производството по предявения от нея установителен иск по чл. 694, ал.2,т.1 от ТЗ, както и сумата 5 лв. за ДТ за издаване на изпълнителен лист за събиране на горната сума при невнасянето ѝ от С.П. до влизане на настоящото решение в сила.

Настоящото решение е постановено при участието съгласно чл. 694,ал.4,изр.1 от ТЗ на синдика на „Ф.“АД (в несъстоятелност)-гр.Б., ЕИК ***** Н. Г. М., както и на „Б.“АД-гр.П., бул.“А.С.“1Д, ЕИК ***** в качеството на трето лице-помагач на ответното дружество като кредитор с прието вземане в производството за несъстоятелността на „Ф.“АД (в несъстоятелност)-гр.Б., ЕИК *****.

Решението може да се обжалва при условията на чл. 280 от ГПК пред Върховния касационен съд – гр. София с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____